

at faa disse Fordringer medtagne under den korte Forældelse, og naar Landstinget er kommet Folketinget i Møde ved at lade hele det store Forslag ligge, er det ikke mere end rimeligt, at vi medtage som Genstand for kortvarig Forældelse ogsaa disse Fordringer.

Vi havde sagt med Hensyn til de Fordringer, der skulle være Genstand for Forældelse ifølge Lovforslaget, altsaa Fordringer, der i Almindelighed godt kunne betegnes med Ordet Regningskrav, at naar der for Fordringerne var udstedt Gældsbreve eller tilvejebragt andet saadant retsligt Grundlag, hvorved Fordringerne blev anerkendte af Skyldneren, skulde der gælde en længere Forældelse. Her har nu Landstinget gjort den Ændring, at det Grundlag, som skulde fri fra kort Forældelse, skulde være et skriftligt Retsgrundlag. Vi ere ikke særlig begejstrede for denne Regel, men have dog ment, at der kunde være en Del, der talte for det. Det kan ikke nægtes, at det skriftlige Grundlag altid er klarest og lettest at gaa til. Vi anbefale derfor at vedtage dette Ændringsforslag. Saa har Landstinget foreslaaet en Overgangsbestemmelse indført, hvori udtales for det første, at Loven først træder i Kraft den 1. Januar 1909, og for det andet, at Bestemmelserne ogsaa finde Anvendelse paa Fordringer, der ere stiftede inden Lovens Ikrafttræden, men dog saaledes, at en Forældelse i Henhold til denne Lov ikke skal kunne indtræde før ved Udgangen af Aaret 1910. Det er Bestemmelser, som kunne være praktiske, vi have ikke noget derimod at erindre.

Men saa har Landstinget ogsaa vedtaget en Realitetsændring, som for øvrigt ikke kan overraske os, idet den er i Overensstemmelse med, hvad Landstinget for 10 Aar siden udtalte, nemlig at man ønskede en Ændring i Regelen om Forældelsens Afbrydelse. Nu er Regelen den, at Forældelsen kan afbrydes, dels ved Anerkendelse fra Skyldnerens Side, hvad enten det er mundtlig eller skriftlig Erkendelse, og dels ved et hvilket som helst Paakrav fra Fordringshaverens Side, blot at saadant Paakravs Rigtighed kan bevises. Det er altsaa Regelen, som nu gælder for den 20-aarige Forældelse, og det er den Regel, vi have ment ogsaa skulde gælde overfor disse Fordringer, der forældes i Løbet af 5 Aar. Her har nu det høje Landsting gjort den Opfattelse gældende — og det kan i saa Henseende støtte sig til en Skrivelse fra den danske Handelsstands Fællesrepræsentation —, at Afbrydelse af denne Forældelse

kun maa finde Sted, naar der enten sker en skriftlig Erkendelse af Skylden, eller der foretages retslige Skridt imod Skyldneren, der føre til Erhvervelse af Dom eller anden gyldig Retsafgørelse. Denne Regel mene vi ikke at kunne gaa med til. For det første, rent formelt forekommer det os, at det vilde være meget besynderligt, naar man med Hensyn til den 20-aarige Forældelse nu — altsaa naar der er Spørgsmaal om en Forældelse, som kan være sket indenfor 20 Aar — fremdeles vil anerkende, som den gældende Ret jo er, at Afbrydelse kan ske ved mundtlig Anerkendelse eller ved udenretlig Paakrav, om man da vil opstille strengere Regler med Hensyn til disse Fordringer, som forældes i kortere Tid, idet her kun er Spørgsmaal om, hvad der er sket i Løbet af disse 5 Aar. Men dernæst finde vi ogsaa i Realiteten Landstingets Ændring betænkelig. For det første finde vi det betænkeligt at fravige den gode, gamle Grundsætning: Et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand. Ordentligvis bør en Mands mundtlige Ord, naar det ikke benægtes, eller naar det kan bevises, have samme bindende Kraft overfor ham som en skriftlig Erklæring. Derfor synes vi ikke om, at Forældelsen kun skal kunne afbrydes ved skriftlig Anerkendelse. Men dernæst mene vi, at hele denne Regel, vi nu have om Forældelsens Afbrydelse, ikke i det praktiske Liv giver Anledning til Vanskeligheder, det er i alt Fald det, Udvalgets Medlemmer mene. Og naar det er Tilfældet, vilde det stride imod vor Hovedregel for, hvad der skal medtages i denne Lov, at optage en saadan ny Regel om Afbrydelse. Vor Hovedregel for, hvad der skal medtages i denne Lov, er nemlig, at vi kun ønske at forandre den bestaaende Lovgivning paa de Omraader, hvor der har vist sig en praktisk Trang dertil. Og vi kunne ikke se, at der er nogen praktisk Trang til Stede i saa Henseende. Vi maa indrømme, at der er delte Meninger derom, det fremgaar af Københavns Handelsstands Skrivelse, men vor Erfaring gaar ikke i den Retning. Vi tilraade derfor paa dette ene Punkt at fastholde Folketingets tidligere Affattelse af Lovforslaget.

Vi tilraade altsaa med Hensyn til Afbrydelse af Forældelsen, at den kun bør finde Sted efter de almindelige af Danske Lovs 5—14—4 (Norske Lovs 5—13—2) udledede Regler. Med Hensyn til Norske Lov kunde det maaske forbyde nogen, at vi skulle tale om den her, men det kommer af, at Norske Lov gælder